

1.

POGLAVLJE

VIP*: veoma idiotska pica

„Kako izgledam?“, pitala sam kad sam ušla u našu sunčanožutu dnevnu sobu s odgovarajućim ozarenim osmehom i u najboljoj majici koju imam.

Sendi – prva na mojoj top-listi najboljih deset drugarica (hmm, lista mi se sastoji od njih sedam, ali to nije dovoljno zvučno) – posađena na ivici našeg uleglog kauča, češljala se. I to češljem, kako mogu da primetim, kojim sam ja maločas raščešljala umršeno krzno mačka Dereka. Ipak, to joj nisam pomenula.

„Izgledaš sjajno!“, ohrabrujuće se iskezila. „Stvarno lepo. Ostavićeš baš dobar utisak.“

Tome sam se i nadala.

Zapravo, svi su se potrudili da ostave dobar utisak.

Čitavo popodne u redu su čekali na peglu (a to je tek početak). Kuća nikad nije bila tako očišćena (Rolf i Vinslet su čudno mirisali na sredstvo za

---

* Very Important Person. Engl: veoma značajna ličnost. (Prim. prev.)

čišćenje tepiha jer su odbijali da se pomere s krpare ispred kamina). Svima su umivena lica, mačke su istimarene, na ogrebotine nastale pri timarenju prilepljeni su hanzaplasti (mnogo ti hvala, Flafi), mirisi egzotične hrane dopirali su iz kuhinje (nemojte preterano da se oduševljavate – bio je Rouanin red da sprema večeru), pa nam je sad samo preostalo da čekamo.

A zbog čega smo se svi tako očistili i sredili? Dolazio nam je jedan VIP.

A povod za VIP-ov dolazak u kuću Lavovih? E pa, to je bilo u vezi s ljubavlju...

Joooj!

Zar to nije poetično? Ne ono „joooj“...nego ovo o ljubavi i kući Lavovih.

Znate, ponekad smetnem s uma kako nam je lepo prezime. Lav: baš lepo. Mada se sećam kad se prvi put neko (jedan dečak, *naravno*) rugao našem prezimenu. To se desilo još u osnovnoj školi. Na igralištu mi se smejao neki petak govoreći kako mi je prezime glupo i ljigavo, i da moje sestra, ja i tek rođen bratić (tad) imamo takođe i glupa i ljigava imena.

To je bilo baš drsko od dečka koji se zove Noje – mislim, nije baš neki Džo ili Tom ili nešto tako jednostavno. To sam mu i rekla, ali on se razdrao na mene kako njegovo ime potiče iz *Svetog pisma*,

pa zato mora da bude okej; to je *pravo* ime a ne naša. Uzvratila sam mu, kad smo već kod toga, da se smatra, osim ako *mного* ne grešim, budući da su moje sestre i brat dobili imena po škotskom jezeru (Lins), drvetu (Rouan) i brdu (Tor), da je *zapravo* Bog stvorio jezera, drveće i brda.

Naravno, moja tvrdnja se srušila u dve tačke. Bog je bio sjajan u svim tim stvarima oko prirode, ali ne verujem da je nešto imao s građenjem Aleksandrinog dvora po kome sam *ja* dobila ime. Osim toga, Noje je bio prilično tupav klinac i uprkos tome što je bio stariji od mene, nikad nije čuo za škotska jezera. Tako je samo nastavio da pokazuje prstom na mene i da se cereka, pa sam pretpostavila da sam tu bitku izgubila.

(Uzgred, mislim da bi se pravi Noje – koji je onako sjajno spasao sve životinje od potopa – uvredio što je jedno tako odvratno dete dobilo ime po njemu.)

Ali dosta priče o ljubavi kao prezimenu, vratimo se ljubavi kao *pojavi*.

Još sam se ozareno cerila (iako su me već zabolili svi mišići lica) kad se začulo zvono na ulaznim vratima.

„Ja ću!“, razvikao se tata.

„Ovo će biti baš čudno, zar ne?“, kikotala se Sendi, koja praktično nije deo porodice, ali koliko vremena provodi kod nas, kao da jeste.

„Aha“, klimnula sam glavom jedva se uzdržavajući da ne provirim kroz veliki prozor u erkeru na stranca pred vratima.

„Je li Rouan nervozna?“, upitala me je Sendi dok je išla za mnom prema vratima dnevne sobe.

„O, da – triput se presvlačila, a Tora je slala u radnju na ćošku po još namirnica“, šapnula sam joj. „Svakako joj je nešto zagorelo, ali nije htela da oda šta je to bilo!“

Znate koliki su sanjari neki ljudi da im sve samo promiče kroz svest kao kad leptir proleprša kroz žbun? Eto, to je kratak opis Rouan. A znate li ljude koji se toliko živciraju oko svega da se ta nervoza prenosi i na vas? Epa, i to je Rouan, a spremnije posebne večere ove subote izazvalo je najgore verzije obe ove osobine. Tor (jedini kome je danas po podne bio dozvoljen pristup kuhinji u prečniku manjem od sedamdeset kilometara) ispričao je kako se Rouan šminkala kad joj je izgorelo ono što je bilo u rerni. I da je *plakala* nad zagorelim... *već nečim* i da mu je tutnula nešto novca u šaku i kazala da otrči do radnje i donese joj dve zamrznute pice.

Nadala sam se da VIP neće biti mnogo razočaran što će mu se prva večera kod nas uglavnom sastojati od pice sa sirom i paradajzom, a ne od sprženog ovog ili onog.

„Hajdemo!“, iscerila sam se Sendi.

Duboko sam udahnula, preskočila uzvrpoljenu mačku, koja nije bila Kolin, i ušla u predsoblje.

Tamo je bila čitava gungula ljudi – tata, baka, Lin, Tor i Rouan – i uznemirenih pasa, koji su lajali dok je gost skidao kaput, što mi je dalo taman toliko vremena da ga zagledam.

Viši je nego što sam zamišljala, a i nervozniji. Ipak, ne može mu se zameriti što se snebiva i što se unervozio kad se čitava porodica njegove devojke zgurala u predsoblje i bulji u njega dok mu nisko mrzovoljno kuće grize pertlu.

U opštoj gužvi i galami tata je odjednom ugledao mene.

„Oh, ovo su Eli i njena drugarica Sendi!“, objavio je.

„Hmm, zdravo!“, osmehnuo se posetilac koji se očigledno bezuspešno naprezao da popamti sva naša imena i lica, istovremeno razmišljajući kako da ukloni psa sa svoje noge a da ne ispadne grub.

Srećom, baka je primetila u kakvoj se neprilici našao.

„Vinslet! *Odlazi!* Iš!“

Tri bakine reči i Vinslet sluša. Kao i nama, i njoj je poznat taj ton s kojim nema pogovora.

„Izvoli u kuhinju, Stenli!“, reče tata glasom koji je odisao dobrodošlicom.

Naš VIP se odvuкао za njim klimajući redom glavom svakom od nas.

Iza njegovih leđa Lin mi je uzdignutih obrva uputila osmeh sa značenjem: *U redu je!*

Shvatila sam šta je mislila.

„Eli“, prošaputao je Tor cimajući me za rukav.

Sagnula sam se k njemu da čujem šta ima da izjavi.

„Iz ušiju mu rastu dlake!“

Znala sam na šta je Tor mislio.

Ali, osim dlakavih ušiju, naš prvi utisak o bakinom dečku bio je, pa... ne tako loš.

„Ovo je...“

Siroti Stenli. Primetila sam da mu na čelu, po rubu čele izbijaju graške znoja. Teško je naći pridev da se opiše Rouanino kovanje, ali Stenli se svojski trudio.

Rouan je zurila preko stola u njega, s izrazom lica punog iščekivanja dok je treptala svetlucavim kopcima u bakinog frajera.

„Ovo je...“, još jednom se Stenli napregnuo pokazavši glavom na supu, „veoma neobično!“

Nadala sam se da ima zdravo srce. Supa od zelene salate s karijem ne mora da bude po svačijem ukusu, ali mi je palo na pamet – dok mi je kašika za

kašikom pržila grlo – da je svakako opasna za one s nestabilnim zdravljem (npr. za starijeg čoveka sa slabim srcem).

„Hvala!“ Rouan se zarumenila i uputila hitar pobeđnički pogled Lin u stilu: *Šta sam ti rekla!*

Prethodne večeri je došlo do male prepirke (ili *razmene stavova*, kako baka voli da nazove prepucavanje među mojim sestrama). Iako je zaista bio Rouanin red da sprema subotnju večeru, a kako je baka konačno pristala da nam pred oči izvede svog dečka, Lin je smatrala da je to isuviše važan događaj da bismo dozvolili da Rouan priprema svoje trovačke specijalitete. Međutim, Rouan je očajnički želela da prikaže kvalitete dobre domaćice i nije želela da se odrekne svog prava da kuva. Istini za volju, Lin nije ni mogla da se prihvati toga s obzirom na to da radi subotom. Isto je bilo i s tatom; imao je posla u svojoj radnji. A da sam *ja* spremala večeru, Stenli bi se sad suočio s instant palačinkama i gomilicom pasulja iz konzerve.

Rouan je bar sposobna da spremi nešto maštovitije. Makar to bilo uglavnom nejestivo, bar će biti tema razgovora.

„Mmmm, divno je, Rouan!“, izjavila je Sendi dovršavajući supu, dok smo se mi ostali patili posrkavši tek nekoliko kašika. „Ima li još?“

Sendi je devojka veoma nežnog izgleda – s ogromnim plavim očima na belom srcolikom licu uokvirenom pravom, tankom plavom kosom – ali čoveče, utroba mora da joj je od armiranog betona. Isto tako se ponaša i kod Keli kad nas Kelina mama nutka onom mahnitom karipskom hranom. Mi ostale jedva je liznemo plašeći se ljutine, dok Sendi zaranja u najpaprenije ljuto kao da nikad ranije nije *videla* hranu. Mislim da je posredi činjenica da joj njeni manijakalno zaštitnički roditelji daju samo praznjikavu i jednoličnu hranu. Kod njih je sve izgnječeno, bezukusno i kašasto. Kao da sve troje jednu hranu za bebe ili nešto slično.

„Žao mi je, Sendi, supe više nema“, slegnula je ramenima Rouan iznenada puna samopouzdanja i zbog tolikih pohvala zamišljala sebe kao nekog Džejmija Olivera. „Ali ima još mnogo hrane! Spremila sam divnu picu s tunjevinom i koštunjavim plodovima!“

O, ne – Rouan je rešila da *doradi* smrznutu picu.

Primetila sam da je tata na to progutao knedlu, ali on nikad ne bi ni pomislio da kritikuje. Obično bi to radila Lin (s velikim uživanjem), ali kako je Stenli bio ovde, rešila je da drži jezik za zubima i gricka picu od tunjevine i oraha kao i svi ostali.

„Šta imamo slatko?“, pitao je Tor, a to su mu ujedno bile i prve reči otkad je Stenli stigao.

Tor malo priča čak i kad je najraspoloženiji, a kad je neko nov tu, on se neuobičajeno ućuti. Što značio *veoma*.

Tad sam primetila nešto upečatljivo: Tor je izvuкао gomilu sredine iz testa i napravio gnjecave brkove od belog brašna (morao je da izvije gornju usnu u Elvisovu grimasu da bi ih držao na mestu). Bili su skoro identični sa Stenlijevim negnjecavim, sedim brkovima od prave dlake. Bilo je očigledno da se Tor zagrevao za bakinog dečka. (A baka se *ne bi* zagrejala za mene kad bi čula kako za Stenlija kažem da je njen „dečko“. To joj *zaista* ide na živce. Stvarno ne znam zašto.)

„Slatkiš je krem iznenađenja!“, oduševljeno je odvratila Rouan.

Primetila sam kako je Lin otvorila usta, pa ih ponovo zatvorila mudro se opredelivši da izbegne izbijanje Trećeg svetskog rata pred Stenlijem. Ipak, znala sam da smo se isto unezverile oko tog *iznenađenja*. Znajući Rouan, u taj krem je mogla da umeša bilo šta, od suvih šljiva do mlevenog mesa.

Siroti Stenli. Nije ni sanjao u šta se upušta pomešavši se s porodicom kakva je naša...

„Dakle, Martine“, odjednom započe Stenli obraćanje tati snebivljivo se smeškajući, „porodica ti je zaista sjajna!“

Ako nisam mnogo pogrešila, baka se zgurila na ovaj sasvim očigledan kompliment. Ona je veoma slična Lin; kaže ono što stoji i ne mulja ništa. Ali siroti Stenli samo je pokušavao da vodi ljubazan razgovor.

„Da, dobri su... zar ne?“ Tata se svima za stolom iscerio, a mi smo mu odvrćali klimanjem glave – i kako sam primetila – Sendi takođe.

„Jasno se vidi da su Rouan i mali Tor povukli na tatinu porodicu!“, nastavio je Stenli, diskretno odgurnuvši od sebe nedovršenu čašu sa supom.

Osetila sam blago uzbuđenje na ovu njegovu opasku. Oduvek sam smatrala da sam s tatine strane jednačine: tamno smeđa kosa i odgovarajuće oči, kojima smo obeleženi Rouan, naš mali brat i ja, predstavljajući tatinu sliku i priliku. I sve dosad bila sam prilično ljubomorna na Lin zato što ona jedina liči na mamu (i baku, kad smo već kod toga), skoro plave kose i očiju, svetlog tena. Međutim, sad će se ispostaviti da je ovaj stranac došao i prozreo nešto više od smeđe kose. Možda je Stenli proključio crtu mamine porodice u mojim jagodicama ili već nečemu drugom...

„A Lin i Eli veoma liče na svoju baku!“, dovršio je Stenli svoja zapažanja, pokazujući prvo na našu najstariju sestru pa na... *Sendi*.

Svi prsnusmo u smeh, čak i baka i ja, a Stenli nas je zbunjeno gledao, svestan da je nešto odvalio.

„Stenli, *ovo* je Eli“, blago mu se osmehnula baka pokazavši mu mene. „Mada je i Sendi skoro kao član porodice.“

Siroti Stenli. (Izgleda da ovako stalno mislim o njemu otkad se uvrstio u našu ekipu – siroti Stenli, posle mira i tišine svoje momačke gajbe mora da se nosi s našom bučnom zbrkanom porodicom.) Sedeo je tako za stolom, gutao knedle i zacrveneo se kao cvekla (što je, uzgred, bio jedan od sastojaka pice s tunjevinom i orasima).

Međutim, još smešniji od zbunjenosti Sirotog Stenlija bio je Sendin razdragan izraz lica. Ne znam šta joj se više dopalo – to što ju je Stenli zamenio sa mnom ili što ju je baka nazvala „skoro članom porodice“.

U svakom slučaju, nije ni važno. Njena rezervna četkica za zube (ružičasta) stoji u kupatilu pored naših četkica jer je ona toliko često kod nas. Da, bliska sam sa Sendi kao i sa sestrama (zapravo, još bliskija) i nikad mi ne dosadi što je ovde.

Ili sam bar tada tako mislila...